

man kan vistnok sige, at den høje Regjering ingen Foranstaltninger havde truffet inden den 7de denne Maaned. Jeg har heller ikke senere set Andet end det Møde, som Bladene have meddelt, at den høitærede Justitsminister i Søndags havde med Sundhedskommissionen. Det er muligt, at Regjeringen tidligere har truffet ogsaa andre Foranstaltninger, men de ere, i alt Fald saa vidt jeg veed, ikke komne til Offentlighedens Kundskab. I dag læser man nu i „Berlingske Tidende“ en Beskjendtgjørelse af 11te Februar fra Justitsministeriet, hvorefter Karantænebestemmelserne sættes i Kraft med Hensyn til Skibe, der ankomme fra Havne ved det sorte og det assofste Hav. Det maa jo ganske vist erkjendes, at hidtil har Danmark nydt en ikke ringe Beskyttelse mod Pestsmittens Indførelse ved den strænge Frost og det Isdække, denne har lagt omkring Danmark og maatte over det meste af Østersøen; men iøvrigt er jo vor Kommunikation med Rusland over Østersøen særdeles livlig, og vi turde derfor være udsatte for en ikke ringe Fare ad denne Vej. Jeg tror nemlig ikke, man kan berolige sig med, at der fra de østersøiske Havne er saa langt til de egentlig pestsmittede Distrikter, idet der til disse eller dog til Nærheden af dem fører flere Sernbaner, som sætte dem i let Forbindelse med Omverdenen. Endvidere kommer jeg tilbage til, at man maatte kunne være frygt for, naar Kulden, som jo nu hersker temmelig strengt i de smittede Distrikter, aftager, at Sygdommen da paa andre Steder, hvor den hidtil muligvis er optraadt i en mildere og mindre paaagtet Form, kan bryde frem og udvikle sig paa samme eller lignende Maade, som sket er i Wetjanka og andre asiratiske Distrikter. Ogsaa af dette Hensyn mener jeg, der er Opfordring til at være aarvågen og ikke slaa sig til Ro. Med Hensyn til de Foranstaltninger, som den høje Regjering agter at træffe til Afværgelse af Smitten, oplyser ganske vist det foreliggende Lovforslag ikke Meget, jeg turde vel næsten sige slet Intet. Det tilsigter, som jeg tidligere har omtalt, at give den ærede Justitsminister Bemyndigelse til at foretage i saa Henseende, hvad han maatte anse for nødvendigt og finde Anledning til, men hvilket det maatte være, hvilke Strid den ærede Minister i den Retning paatænker, hvorledes han vil benytte denne Bemyndigelse, det siger Lovforslaget Intet om, om det end maatte indeholde Antydninger i saa Henseende. Jeg skal ikke i dette Dieblis komme ind paa, hvorvidt det maatte kunne anses hensigtsmæssigt, hvorvidt det maatte anses for raadeligt, at give Lovforslaget et saadant Indhold, at der bestemt siges, hvad der skal gøres, eller at der i det Mindste bestemt angives Noget, som skal gøres, om der end blev givet Justitsministeren et Spillerum, saaledes at han senere kunde supplere det med saadanne Bestemmelser, som han maatte finde nødvendige, og som ikke

allerede vare optagne i Lovforslaget, men det forekommer mig — det vil jeg dog yttre — lidet betryggende under de foreliggende Omstændigheder at blive stående ved en blot og bar Bemyndigelse for den ærede Justitsminister til at handle. Det forekommer i det Mindste mig, at der vil være ikke saa liden Opfordring til i Sighed med hvad der er sket i den tydske Lov, som er paa-beraadt i Motiverne, og den senere tydske Lov af 2den Februar at give Lovforslaget et bestemt positivt Indhold, hvis nærmere Bestaffenhed jo vilde komme an paa en Drøftelse her i Salen, og hvad Folkethinget i saa Henseende maatte komme til at anse for det Rigtige. Til disse Bemærkninger vil jeg indskrænke mig.

Justitsministeren (Mellemann): Jeg skal ikke i noget videre Omfang følge den ærede sidste Laler (Leth) i de Betragtninger, han anstillede om Sygdommens Bestaffenhed, fordi vi derved komme ind paa et Gebet, hvor de lægevidenskabelige Forudsætninger maa være de afgjørende. Men jeg vil dog gjøre den Bemærkning ved, hvad den ærede Laler i den Retning sagde, at efter de Meddelelser, jeg har faaet fra de Sagkyndige, er det netop det Betænkkelige ved Situationen, at den Sygdom, som for Liden hersker i det sydøstlige Rusland, ikke er den orientalske Pest, men derimod en anden, som man i Almindelighed kalder den indiske eller Palipesten. Den orientalske Pest er en Sygdom, som er meget mere bekendt for den europæiske Lægevidenskab, og en Sygdom, ved hvis Tilstedeværelse man derfor mener, at man for saa vidt kunde være mindre betænkkelig, som man hender mere til denne Sygdom, dens Udbredelsesmaade og dens Tilbøjelighed til at vandre. Navnlig mener man med Hensyn til den orientalske Pest at have gjort den Erfaring, at den ikke udbreder sig med særdeles stor Hurtighed, saa at, hvis det var denne Sygdom, behøvede man ikke at frygte for, at den i en nær Fremtid skulde vise sig her, selv om den maatte fortsætte sin Vandring mod Nord. Det Betænkkelige ved Stillingen er imidlertid, at den Sygdom, der hersker i de paagjældende Provindser, ikke antages at være den orientalske Pest, men Palipesten, der kaldes saaledes, fordi den, saa vidt man veed, først viste sig hos et Folkelag i Indien, som hedder Palisolket. Denne Sygdom er meget mindre bekendt for den europæiske Lægevidenskab; man har langt færre Erfaringer, veed mindre om, hvorledes den udbreder sig, om den har Tilbøjelighed til at springe, udbreder sig med Lynets Fart, eller kun sniger sig langsomt frem, som Tilfældet i Almindelighed er med den orientalske Pest. Netop derfor er det, at man anser det for rigtigt at træffe forberedende Foranstaltninger, om man end paa den anden Side ikke anser det for sandsynligt, at Sygdommen skulde naae hertil. Hvad angaar den Foranstaltning, som dette Lov-